

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, febr. 23. 1868. 8. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Egy frakk orátiója.

Valamennyi közösügyes frakkhoz bugyogóhoz és czilinderhez.

Liebe kameraden! ketfes jó parátim!
Wieder sehen wir uns matyar hon urain.
A nagy pölcs Anführer, a jó herr von Deák!
Vissza állitotta az eleganczíát.

Nolcz esztendő előtt volt nagy ribillion,
Nagy ur, purger, kapott a szük mondirokon;
Dann haben wir alle Laufpasz bekommen —
Retiriren zurück nach Mähren und Böhmen.

Mondtunk ihr werdet esz megpánni petyáren..
Gott wird uns behelfen durch einen **Lateiner**.
S mink a kulturának ketfes gyermekei:
A petyár mondiron sicher fogunk győzni.

Gott erhalt a quótát a szép figaróban.
Zsandárt és finánczot s minket bugyogóban.
Packe dich zum Teufel madjar ruha mit schnur..
In Ungarn mi vagyunk Tongeber és az ur.

Also imádkozzunk liebe kameráden!
Sollen leben alle Deakische Herren!
Tartsd meg Isten kvóta! és tartsd meg a Deák!
S a delegatiót barbarok ne pántschák.

Szánd meg szegin matyar s atjál neki eszet:
Hoty fiseljen frakkos nobel öltözetet.
Lebts wohl meine liebe gute Kameráden!
Nem fokunk már innen könnyen ab marschiren.

A „honvéd-album" elöleges tervjavaslata.

Az elkeseredés elkerülése tekintetéből Vadnai Károly a „Fővárosi Lapok" legeslegjobb oldali föfő szerkesztője szerint, minőnek kellene annak a honvéd albumnak lenni, a mit Szokoly Viktor akar szerkeszteni?

I.

Az album illustrátziója.

1. Czimerül s régi dicsőségünk emlékeül az előtérben álljon:
   Bitófási Görgei Arthur muszka herczegi uniformisban, szerbtövis koszoruval koszoruzva.
2. A 13 kivégzett guerilla főnök alakjai, ködfátyol képekben.
3. Kossuth szülőházának kéménye. (De ez ne füstöljön, nehogy tüzet kiáltsanak Bécsben.)
4. Perczel Mór, Moor alatti csata ménjének abrakos tarisznyája.
5. Klapka kapitulátiója (de nem a komáromi — hanem a trencséni.)
6. Budavár ostroma vagy Henczi megdicsőitése. (Notabene a honvédek törököknek rajzolandók.)
7. Bémnek Puchner előtti defilirozásai s Szebennek ravaszság általi bevétele.
8. Markotányosnők a táborban. (Csatakép.)
9. Pőre gatyára vetkezett és napon sütkérező honvédek csoportozatja.
10. A gyáva huszár vagy is a kurazér fogja.
11. Guyon branyicskói retirádája és Schlick szolnoki fényes győzelme bengáliai fénynyel photografirozva.
12. A nagyszerü jótékony czélokra rendezett világosi dalidó kivilágos kiviradtig oct. 6-án. (Csendéletkép.)
13. Egy tiszta lap e felirattal: „Vessünk fátyolt a multra."

II.

Mik legyenek az album prózai és költői müvei?

1. Elöszó ezen mottóval „**szégyen a futás de hasznos.**" Böze generálistól.
2. A „**részeg honvéd**" hős költemény. Serét Kálmustól.
3. „**Politikai handabandák**" Kossuth felett. Brrr. Kemény Zsigótól.
4. „**A sajtószabadság 1848-ban.**" Ludasi Ganz Mórtól.
5. „**Spitzig Iczik** vagy a **nyulbőrhandléból lett hős zsidó ujoncz.**" Dr. Ágai Adolftól a „Borsszem Jankó" érdemes szerkesztőjétől.
6. „**Röhögőczi nemzetőr kalandjai**" Komócsi Jóskától, a „Hirmondó" hirneves szerkesztőjétől.
7. „**Humorisztikus és satirikus népszerütlen költemények az 1848/9-iki martirok felett**" Gyulai Palitól. (Notabene a tulajdoni jogot szerző fenntartja magának és semmiféle lapban meg nem jelenhettetődik, ki nem nyomtattathatódik csupán csak a Pesti Naplóban.)
8. „**A honvéd rongyai**" keserü hunyor azaz hogy humor, nagytiszteletü és tudományu Szász Károly miniszteri tanácsos ő méltóságától.
9. „**Az 1867-i közös ügyes bajos alkotmány dicséréi.**" XII. énekben Tantusz Lászlótól.
10. „**A kormánybiztos mint dolegatyus**" szomoru bécsi tragoedia Pulszki Ferencztől.
11. **Tököly a rablóharamia**
12. **Rákóczy a despota** és
13. **Kossuth a rebellführer**

} életiratai megbővitett kiadásban

Világosi Görgei Arthurtól.

Eredeti levelek.

LV.

Téns uram!

Ni kérem sokat össze vissza olvastam most két hét óta az ujságokból.

Olvastam hogy a delegátió Bécsbe ingit gatyáját oda adja már a nimetnek, hogy még a csizmájok fódoztatását is közösügyi költségen tetjesitik, hogy Rómába Párizsba a sok vándorló nimetnek segitséget, uti költséget, kosztot, quártélyt szavaztak meg a mi erszényünk rovására, — meg hogy frakkot viselnek már Pesten az urak.

Olvastam azt is, hogy valami vén tubákos gyenyerális csunyán összeszidta fő Pozsony városába az obsitos honvédeket; meg hogy az esztergomi pápista templom is rottyanó félbe van, meg hogy Kolozsváron a kálomista professzorok pápista papokká lettek, mert a miért Zöld Ferke Kossuthot éltette és a szabadságért beszélt, hát kicsapták az eskolából.

Egy szóval mindenféle bolondot olvastam téns uram! és hát csak azt nem tudtam ki eszelni, hogy hát mikor lesz már vége ennek a sok bolondságnak?

Rettenetesen ránk kapott a rosz világ téns uram! pedig ez igy sehogy sem jól megy, — és még osztán mellé mikor igy gyül halomra a sok baj, hát az országgyülés meg csak lebzsel odafenn Pesten, mert igazán meg vallom szeretném én tudni, hogy mér tartják a szegény nipet ilyen sokáig bolondnak? sem előre sem hátra nem haladunk, ugy vagyunk mint a Samu nadrága, se ki se be mint a kapufélfa.

Hát még az az istenteremtette esküdt törvényszék? még az is üldözi a ki az igazságot ki meri mondani, szagláltatja merre van az igaz ember, és nem

jut eszébe, hogy ha most azok az urak, a kik az igazságot el nyomják, majd felül kerekedhetik még az is a ki most el van nyomva, hej elbúna pedig akkor a sok csóré még a tüfokába is majd, de ki huzzuk onnan is az ebalelkét, eljön az az idő nem sokára meglássa kigyelmed!

Hát azt a semmiházi Brrr Jankót látta-e most utoljára kigyelmed? hogy lepingálta Kossuth Lajos tekintetes uramat istennek? oszt még se bántják érte a papok mint szeginy Csalán Petit. Fél a hunczut tölle azér pingálja le olyan sok menkővel a kezében, na de hiszen hadd törje a nyavalya addig is, mig a böriből dobot nem csinálunk, osztán ki nem doboljuk vélle az ily jó madarakat az országból.

Hogy nyög hogy nyavalyog az a szegény zsidó tilógus avval a Borsszem Jankóval, — pedig utóbb is ugy tesznek vele mint a csizma talppal, hogy hát ha el nyövik, lökik a szemétdombra.

Hanem ni téns uram? még ugyan szip emberséget tudnak azok a nagy potentátok egymás erányában; most olvasom az ujságba, hogy a római pápa Napoleon császár ellen milyen takarosan fondorkodik avval a faczir királylyal, a kit Nápolyból elkergettek: hogy még össze esküdtek ellene. Ha olyan szegény legényfélék volnának mint már magam, bizony már azóta a pandur komiszárius a nyakukba volna. Kitül tanuljék hát már az ember becsületet meg erkölcsöt, ha még az ilyenek is kutyaságban törik a fejöket.

Azt is olvastam az ujságba, hogy most Bécsbe valami veres abéczét is osztogattak szélyel a dolegatyus téns urak közt, bizonyosan tanitják ükeméket belöle a jóra, ugye kérem szeretettel? be kár hogy nincs oda fenn Deák téns uram köztök, nem úgy tanul a gyerek mingyá, ha mestram nincs köztök.

A tótok is fujják a követ erösen, urak akarnak lenni a hazában. Termett az idén sok kolompér meg tengeri, ezér henczegnek olyan erössen, na de nem kell tölök félni, majd lesz még sovány esztendő is, majd felmérhetjük oszt akkor öket vékával, ólcsó lesz a drótos meg a herélő. Megjön az ideje mindennek, csak türelem téns uram türelem, tűrőké szenvedőké a menyeknek országa azt mondja a szent irás is, meg én magam is la...

Karakán Marczi gulyásbojtár.

LVI.

Tejes ur!

Csak jó, ha az ember olvasnyi tud; mert hát igy ha valami pecsovics az ujságból nem azt magyarázza a mi benne van, nem muszáj elhinnyi. Nekem azt mondta egy más kegyelméből élö dologtalan potrohos ur, hogy a ki a Ludas Matyit olvassa elkárhozik, mert hát Rómában megátkozták. Még aztán azt is mondta, hogy aki valami Borosszemü Jankó ujságot hordat, a még fináncz is lehet, ha mingyárt ilyen magamforma kapáslegény is la.

De a ki árgyérussa van! ha még olyan ujság is volna, a melyik az emberből fináncztot csinál, sohase olvasnék egy betüt sem.

De hát mert tudok olvasnyi, nem egy könnyen tesznek bolonddá; a Borosszemü Jankót is elolvastam én, de nem csinálna az én belölem még csak r o n g g s z e d ő z s i d ó t sem, nem hogy fináncztot.

Hijába ócsárolják én előttem a Ludas Matyit, szivesen olvasom én azt, meg olvassuk itt nagyon sokan, mert hát nem azt mondja ki a mit parancsolnak, hanem azt, a mi abban van, mi a b a l o l d a l o n dobog.

Annyi a mai világban a pecsovics ember tejes ur! hogy ha olyan szöllőfürtté válna mindenik, a milyet a zsidók Kánánból két rudon vittek, nem sokkal lenne kevesebb akó borunk, mint a hány száz forintból az tátosadósság áll; akkor aztán nem kellene kapálnyi, — mert volna mit eladnyi, még aztán ihatnának jövő öszszel a kortesek is, pegyig hej de sok bor kell akkor! kivált ha Vavrik uram megint követ akarna lenni?

Azt mondják hogy kevés a pénz. Meghiszem azt hogy ilyen magamforma kapáslegénynek, meg másnak is, a ki tiszteséges szerzeményből szeret élnyi, nem sok van, hanem aki sok pézt akar látnyi, jöjjön hozzánk majd követválasztáskor, lesz itt több bankó, mint a mennyi levél van nyáron a nagy gyiófákon. Vannak itt olyan emberek, a kik ugy szórják majd a pézt, mint a tisztelendő ur h u g a szórja a tyukoknak az ágybér buzát. De lehet nekik az árgyérussát; nem izzadt le róluk a r e v e r e n d .. akarom mondanyi — a pitykés lájbli egyszer sem a nyitásban meg a kapálásban. Keresnék csak ugy a pézt mint én, tudom hogy nem szórnák. Még aztán minek is? van nekünk jó követünk ott az országgyülésen, a kit ujra megválaszthatunk péz nélkül is.

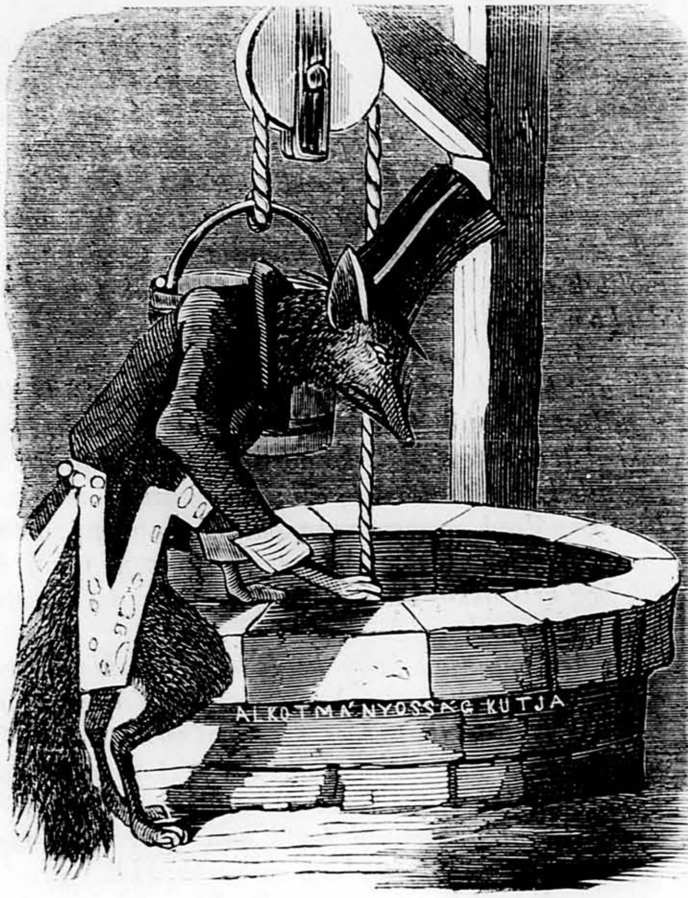
Megis választjuk ha mingyárt a Haber urnak valamennyi pézit elszórnák is ellene. Annak a Hábernek pegyig sok péze lehet, mert hát Lónyay urnak is nagyon sokat — igért. Azok a pézes urak azért nem szeretik a mi mostanyi követünket, hogy tizenhárom próbás; hamis pézzel szeretnének minket kifizetnyi, de nem lesz belőle semmi sem. Bizony tejes ur! sok lesz itt követválasztáskor a „nyavalyás" ember hát még a „gyanus." Ha mindnek lerántanák pofájáról a lárvát, elég lenne száz maskara bálba.

Majd irok még én innen, hol a jó veres bor terem, többet is tejes uramnak — mig a szöllőnyitás ideje elkövetkezik, mert már sokfelé fujják ám a követ az emberbőrbe bujt rókák a követválasztásra, — pedig a még messze van.

Csobolyó Palya kapáslegény.

Régi mese, alkalmazva

I.

Meglátta a róka egy kutban a holdvilágot s azt gondolta, hogy sajt. —

II.

Kapta magát bele ült a vederbe és lebocsátkozott a kutba, de midőn már a mélységben volt, akkor vette észre, hogy minden csak puszta fény, és ő e fény utánni kapkodásának lett áldozatává.

Adomák.

Az x . . . i plebánusnál — ki igen viális derék ember volt, vig pohár koczczintgatás és tréfás enyelgések közt mulatott a társaság. Majd talányos kérdésekre került a sor, egyik is mondott egyet a másik is. Végre Dohosdi bátyánkra került a sor, ki is minden szóválogatás nélkül mint afféle táltos poéta, ezeket mondá:

„Micsoda **bika** az urak!
S nincsen szarva s igy nem szurhat,
Négy lábon járni nem szeret —
Néha még tejet is ereszt?"

Sokáig törte e furcsa talányon fejét a társaság, de mind hiába nem találták ki; végre aztán Dohosdy bátya — a plebános szakácsnéjára mutatva, kiböffenté: hogy a bizony Bá—**bika**!

A bachrendszer idejében átakarván menni egy suszter inas a lánczhidon, kérdi a pénzszedőtől: „Kérem kell-e itt a **kutyától** fizetni?

— Nem kell — lőn a felelet.

— Nohát akkor én nem fizetek, mert én is **kutya** vagyok, elébb mondta épen az a policzáj ur ni — mutatva a hid körül áldogáló zsandárra — a miért a Rákóczy marsot fütyörésztem — hogy **Kossuth kutya**.

az ujabb politikára.

III.

Azonban arra vetődik egy farkas s bele néz a kutba. A ravasz rókának agyában rögtön megvillan a szabadulás eszméje, — kezd dicsekedni a farkas előtt, hogy minő boldog Eldorádó van oda lent; igér a farkasnak szabadságot, alkotmányt felelős miniszteriumot, czifra koronácziót s mindenféle drágaságot, csak üljön a vederbe.

IV.

Az ostoba farkas hivén a róka ravasz szavainak, bele ül a vederbe. Persze nehezebb lévén a farkas a rókánál, minél jobban ment a farkas lefele, annál inkább jött a róka felfele s midőn már a kut szájánál vala,nagyot ugrott örömében a róka s ugyancsak nevette felülről a rászedett bolond farkast, mely örökre oda veszett a kut fenekén.

Volt Debreczennek a régi idöben egy hatalmas Besze Jánosféle hanggal megáldott papja, ki imádság közben, különös hangnyomatékkal szokta mondani az előimát „a ki terrremtett megtarrrt.“ s. t. b.

Egy vasárnapon a vasas nimet káplár is — ki az „a ki teremtett“ káromkodáson kivül alig tudott egyebet magyarul, — megjelent a templomban. —

Hallgatta, hallgatta egy darabig az imát, de miután az „a ki teremtett megtart erős hangsulyozásra került a sor, — nagy türelmetlenül lépett ki a templomból, motyogván:

„Bizom én csak nem hallgattya káromkodós papot.“

Veszprém igen hegyes völgyes város, e miatt télen jeges időben a gyalog járás csaknem lehetetlen.

Egy ilyen jeges télen a v . . i püspök — ki köztünk legyen mondva a fehér cselédekre épen nem haragudott, — kiment egyet sétálni s a mint egy hegyoldalban megy, közel hozzá egy öreg anyóka elcsuszva hanyatt esett. Ezt látva a főpásztor odasiet s felemelvén az anyókát részvevőleg kérdé tőle:

„Midet ütötted meg édes leányom?

Az öreg anyóka szemérmetes feleletet akarván adni mondá:

„Bizony excellentiás uram! épen a **püspök falatját** ütöttem meg.

1848-ban történt, hogy egy bizonyos ujonczszázad közzé hatástalanul egy röppentyüt potyantottak az osztrákok.

Körülálták hát a fiuk a még előttük ismeretlen s hosszu idomu hadi müszert, csodálták bámulták, előbb kaczagtak rajta, majd később elmélkedni kezdének felette: hogy hát voltaképen mi is lehet az a hosszu holmi?

Egyik mondá: „karmantyu.“

A másik mondá: „kaskantyu.“

De biz ott végre is abban lön megállpodás, hogy miután az oda potytyant holmi hosszu is, vastag is, tehát nem lehet egyébb mint . . . kalbász-golyó.

Meszelgetett háza előtt a mohácsi asszony, szalad hozzá a szomszéd asszonya s lelkendezve mondja:

„Hamar vigye be szomszéd asszony minden szerszámát, nem szabad ma meszelni, mert nagy ünnep van, a hol jönnek a bucsusok ni.“

— Hát aztán micsoda nagy ünnep ez? kérdi a kálomista asszony.

„A keresztfeltalálás ünnepe“ lön a felelet.

A kálomista asszony tehát nem akarván senkit megbotránkoztatni szépen behuzódott.

Más alkalommal megint meszel s ismét megszólitja a szomszéd asszonya:

„Hamar menjen be kend, nem szabad ilyen nagy ünnepen meszelni, jönnek a bucsusok.

„Hát már ez megint miféle ünnep?“ kérdi az asszony

— A keresztfelemelés ünnepe. —

Eh! bizony nem megyek én most be, mért nem emelték fel kendtek mingyárt mihelyt megtalálták? mit czeremoniáznak vele kendtek annyi napon.

Egy Tarródi nevü kedélyes öreg ur szomszéd komájával meg egy baráttal borozgatván, az ő dévaj szokása szerént igy köszöntötte el poharát:

„Édes komám! éljünk mi ketten kurvannya köztünk a harmadiknak“ melyet ők maguk közt ugy szoktak érteni, hogy azon harmadikat a koczintó pohár jelenti. De a barát ezt máskép értelmezte s magára vette.

Először azonban csak eltürte, de midőn a házi ur ujra ismételte ezen elköszöntést, már akkor a szentatya is kijött a flegmából s felkapván poharát igy köszöntötte a szomszédra:

„Éljünk mi ketten nemzetes uram! kurvannya Tarródi uramnak.“

K . . . megyében közgyülés alkalmával egy vidéki szinésztársaság mulattatván előadásaival a megye urait, egyik darabbban szükségök volt magyar hadsereget képező katonaságra is; e végből a megyei tisztviselők katonáit és hajduit kérte ki az igazgató a szereplésre.

Egyik főszolgabirónak volt egy különben csinos de igen együgyü huszárja, kinek bárgyuságán többször jóizüt nevetett ura és barátjai is. Ez is részt vevén az előadásban, midőn játék után a szolgabirónál többen együtt vacsoráztak, kérdi tréfából a házi ur egyik vendége a huszártól:

„Na Miska! hogy tetszett a komédia?“

— Hej tens urak! — felele Miska — nekem csak a tetszett legjobban, hogy azok a komédiások hogy tudják bolonditani a téns urakat, a teens urak azt gondolják ugy-e — hogy mind a magok fejéből beszélik azt a sok bolondságot, a mit mondanak? — pedig hát egy hunczut — a ki egy szegletbe elbujt és könyvet tartott a kezében, minden szót ugy sugdozott nekik.“

A dolegatyus.

Bécsben lakom, itt van ám az élet!
Emberi nyelv mit elnem beszélhet;
Bécsben lakom és élem világom,
Csak hadd tartson száz évig kivánom.
Bécs! tudjátok mi lakik e szóban!
Ah! ily boldog még sohasem voltam,
Bárcsak sose kéne hazamenni:
Olyan pompás delegátnak lenni!

A mily sovány voltam magyar honban,
Nézzétek meg a hasamat mostan.
Van itt böven rántott csirke meg ser:
Csak ezektől hizik meg az ember!
Eszem, iszom, pipázom, sétálok,
No még néha a rajxráthba járok,
Egyébb dolgom nincsen semmi . . . semmi;
Bizony csak jó delegátnak lenni!

A gyülésben alszom jó lélekkel,
Csupán szavazáskor költenek fel,
Akkor rá mondom „igen“ s aztán
Alszom ujra fejem lehorgasztván;
Estve vár a vendéglői trakta,
Dupla lénung járván minden napra
Saját pénzemből nem kell fizetni —
Bizony csak jó delegátnak lenni!

Mit végezünk itten, ne kérdjétek,
Ezekhez én egy cseppet sem értek!
Jobban tudja azt Beust bácsi nálam,
Én nem szólok csak a szavazásban.
Szivetekre kötöm azt azonban:
Kvótát adót fizessetek jobban . . .
Mert a német csak is ezt kedvelli,
Minő pompás delegátnak lenni?

Menykö Bernát.

Keserü levelek.

Két év alatt össze gyüjtögette

egy

borvizes székely.

No ne csinálj olyan savanyu képet kedves olvasóm! nem a közösügy, nem a quóta maszlagfájáról szedtem én ezen keserü leveleket, hanem valami más a természetben viruló, de pusztulónak decratált fáról: a székely nemzet é l e t f á j á r ó l.

Olyan levelek ezek kedves olvasóm! melyek nem e fán termettek, isten és a természet akarata szerint nem is illenek rá; de a melyeket mégis ráakasztottak szégyenfoltnak — csupa megfontolatlan jó szándékból.

Láttad te kedves olvasóm ezen leveleket saját szemeiddel is, vagy legalább hallottál felölök s a midőn láttad vagy hallottál rólok, megborsódzott a hátad és azt kérdezted magadtól:

Mi ez?

Hát biz a kérem alássan nem egyébb, mint egy oly eszme nyomorék szüleménye, melynek alapja látszat, de valóságban egy nagy semmi; melyből sokat teremt a lángész, a nagy elme, de a melybe gyakran olyat is dob az ártatlan könnyelmüség, mi egy nemzet büszkesége, hire, neve, nagysága. Ugy-e bizon hogy ez nem tréfa?

Pár évvel ezelött egyik gôbétársam szörnyüt álmodott s ezen szánandó állapotában nagy betükkel leirta ezen kegyetlen szót: s z é k e l y k i v á n d o r l á s!

A kolozsvári Közlöny vastag botjával ráütötte a taktust s utánna a többi erdélyi lapok; mig végre hozzánk is eljutott a hir hogy: p u s z t u l u n k v e s z ü n k, m i n t o l d o t t k é v e, s z é t h u l l n e m z e t ü n k.

Koos F. Bukurestböl, az elvándoroltak föhadiszállásáról, naponta küldött egy-egy borzadalmas jelentést, melyekből megtudtuk, hogy csupán Bukurestben több a székely kivándorlott, mint a mennyi összesen a föld hátán él és mozog.

Orbán F.-a Néplapban rámondta, hogy ugy van s állitása igazolásaul kiabáltatott Spányik F. Becze F. uraimékkal és még sok másokkal, s mivel Geczö János azt mondá nékik, hogy bizon kedves barátim a ti szavatok igen szépek lennének ha azoknak valódi alapjok volna, mely szomoru esetben magam is aláirnám azokat; de mivel az alap tulajdonképpen nem más, mint a székely nemzet szorgalmas kenyérkeresete, azt mondom keressetek más tért, más pályát, a hol és a melyen magatokat „nagy" emberekké tehetitek; ezen h i r n é v v a d á s z a t t a l pedig, melyel nemzetünk hirét, nevét legnagyobb erényét a h a z a s z e r e t e t e t behomályositjátok, hagyjatok fel. A dieu!

Lett aztán nagy lárma orditozás, bögés, felzudult az egész álomlátó világ; kiseprették szemeikkel az egész székely nemzetet Moldva- Oláhországba; hegyeink, folyóink, falvak, templomok mind elvándoroltak, itt csak puszta, egyenes föld maradott, s a midőn mi magunk között széttekinténk, azt hittük hogy már nem vagyunk itthon e kedves hazában, hanem ki tudja hol, a nagy világ melyik részében.

Száz meg száz székelyt verettek képzeletben vasra s a legnagyobb embertelen bánásmód között hurczoltatták haza, ide abba a hazába, honnan minket már kiköltöztettek: s Koos F. ur azt saját szemeivel látta.

Ismét nagy lárma lett; a compánia Geczőnek esett s győzelemmel kérdezgették, hogy hát e mi, nem a tényleges kivándorlás szomoru példája-e? És Geczö még most is azt bátorkodott felelni hogy n e m. A székely szorgalmas, munkás, a hol és a ki becsületes munkáját jobban megfizeti ott, és annak dolgozik. Tudom, hogy számos székely jár Moldva-Oláhországba, de munkaidő végével saját tüzhelyéhez visszatér. Olyan a székely, mint a méh, tápszereért messze száll, de ha mézzel megrakodott, visszatér saját köpüjébe pihenni és meghalni; s ha távolléte alatt hazáját vész fenyegeti: ott termik az, s küzd mint oroszlány hazája mellett. Ily munkások lehettek azok, kiketállitólagos bánásmód között vezettek ki Oláhországból; mivel valószinüleg oly kihágást követtek el, melyet hazánkban ugy mint bár hol a világon, egyesek elkövetnek és a melyért itthon ugy, mint egyébbütt tőrvényes fenyiték alá esnek.

Aztán csend állott be, mély csend. A jajveszéklő compánia megmaradt képzelgéseiben, Gecző és a nemzet tiszta öntudatában, meggyőződésében.

És mi kezdettük hinni, hogy nem vagyunk többé hütlen nemzet, mely oda hagyja vérrel szerzett hazáját, melyben becsületesen élt, hire, neve és érdeme volt — és nem vándorolunk idegen országba gyalázatos elfajult életet élni.

Hanem hát most az a furcsa történt, hogy mi estünk álomlátásba — és álmodtuk a valót csendesen, boldogan mig nem álmainkból hegedük szólása, lábak csoszogása felébresztett: b á l b a jutottunk, oda vittek bennünket.

A nemzetmentö compánia kivándorlásunk (mi nem létezik) meggátlására bált rendezett; tizenöt ezer meghivójegyet nyomatott és azt a két hazába szétküldé, a koldustól fel a királyig mindenkinek, hogy a begyülendő összegen a Kárpátokon hosszan egy chinai falat épitessen, mely ide zárjon bennünket, hütlen vándorlókat. És ezen bált elnevezte a nép — k o l d u s b á l n a k.

Ugy-e kedves olvasóm keserü levelek ezek?

ÁGRAVALÓ DOLFINAK.

Hallom Dolfi! hogy te mint gunylegény
Tuladva fajod rongy-bör üzletén —
Nagyban boldogulsz, ime **Teleki!**
Gunyod ötven forinttal fizeti.

Szép öszveg biz ez, még is hidd el, én
Nem irigylem, nem, mint szegény legény.
Mivel azt sejtem hogy hát ezt neked . . .
. . . Kötélre **küldték**, hogy hasznát vegyed.

Epegram.

I.

BORSSZEM JANKÓNAK.

Pórázon ha kutyát visznek — rázhatja
bozontját,
Mindég arra potyog tetve, ki porba csuszik.
Szórhatod ám viczczid te ki voltál hajdan a
Spitzig!
Kit sem vág az igen, csak magadat, . . de hiven.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály. Na szomszéd! volt-e a honvédbálban?

Iczik. Hugyan nem letthem volna mikhur 49-ben mogam is hunvéd khanunérus vultham.

Mihály. Azt hallom, hogy nem ugy ütött ki, mint ahogy kellettvolna.

Iczik. Thodja khend Mihály gazda! a szeginy hunvédnek a szerencséje is szeginy—poblikhum khevés vult de finyes, profit is lett valami, de szeginyes.

Mihály. A már baj, pedig minden ember azt hitte, hogy ezuttal szük lesz a vigadó minden terme.

Iczig. Szök is lett vulna hallja khend, ha a rendezük itt is a magus pulithikhát nem khüvették vulna, de thodja Mihály gazda a Guruvéféle arisztukratikhos párt atthul félt, hugyha sukhan tholálnak a hunvédek megjelenni, khi fugják szurithani a keiserliche künigliche tiszthorakat, — a dámák schleppjeit pedig hát le tapussa a nagy poblikhum, — azért tehát csokh ógy sottyomban thartathutt meg ez a hunvédbál, még az ojság szerkhesztküük sem kaptak meghivást, a vidéki hunvéd-egyletheket sem invithálták meg, mi thübb — a fővárosi khüzünség is alig thodott rula valamit; — szuval Mihály gazda az az eredménye az eredménytelenségnek, hogy a juthékunyság othán suvaroghu szeginy hunvéd társaknak khuppan a szeme itt is.

Mihály. Hát még a honvédek között is vannak pártok?

Iczik. Herr Gott! van bizony Mihály gazda! egyik az arisztthukratikus párt, — ez mindenütt elütérbe thulja magát, mit sem gundul nyumurék bojthársaival csokh a moga száját dogják be egy darab kuneczczal, másik a demukrathikos párt, kik ugy vélekhednek hugy a szeginy bojtársakhun urszág gyölési határ za'thal küllenne segitheni nem thánczal.

Mihály. Igy hát a szomszéd nem is mulatta jól magát a bálban?

Iczik. Én csak Türük Jánuson mólattam mogamat.

Mihály. Hogy hogy?

Iczik. Hát thodja Mihály gazda minden honvédnek egy nemzeti szinü ruzsát is töztek a mellire, mint ismertethü jelt, hugy hunvéd vult. A mint tehát Thürük Jánus mellén is megpislanthuttam ezt a khitöntetést majd pápisthává lettem, ugy tetszett nekhem, hogy az üreg or ulyan böszkhe vult rá, . . hanem thodja Mihály gazda! épen olyan furmán vette khi az üreg ornak mellén az a háromszinü nemzethi khukhárda mogát: — mint mikhur a svarczgelb lubughut feltözik a bodai várthurnyára.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tehát „semmi közsünk
A közsös nyugdijhozs?"
Hej azs azs Andrássy!
Csak nem jól postirozs.
Nem a magyart védi
Hanem azs osztrákot,
Ily honvéd . . ministert . .
A világ se látott
Rugja meg a devla —
Somoru egy dolog . . .
Mikor a magyar siv:
Azs ostrákért dobog.

Soponyáról következő reclamatiót kaptunk: „A Ludas Matyi 6-ik száma melynek 9-.k febr. kellett volna megjelenni el maradt, — kérem a tek. szerkesztő urat legyen szives megküldeni, és arra ügyelni, hogy többő ne maradozzon el."

Kelt, Soponyán febr. 17. 1868.

Kérjük tisztelt reklamalónkat, sziveskedjék nevét is tudatni velünk, mert igy legjobb akaratunk mellett sem teljesithetjük jogos kérelmét.

A Ludas Matyinak január havi számai elfogyván: előfizetést csak februartól fogva fogadhatunk el.

Évnegyedre **1** frt. **50** kr. félévre **3** frt.

Rajzoló **Ujházy**.] Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY**. [Metsző: **Horváth**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.